

Sally Beamish er festivalkomponist under Trondheim kammermusikkfestival. Her fra konserten onsdag kveld i Dokkhuset sammen med cellist Øystein Sonstad.

Foto: HÅVARD HAUGSETH JENSEN

Hun er befriende uhøytidelig

Trondheim får i noen fargerike dager oppleve britiske Sally Beamish' musikalske univers.

Beamish må være en av våre mest nysgjerrige samtidskomponister. På verklista finner vi drøyt 200 stykker som favner alt fra operaer til trekkspillkonserter og barnehagemusikaler. Hun skriver tonalt, men oppholder seg sjelden lenge i noen bestemt toneart. Hun er i utgangspunktet bratsjist, men

det er piano hun spiller denne kvelden. Og hun er befriende uhøytidelig, når hun selv presenterer kveldens første verk, *The naming of birds* (fra 2000), for blåsekviintett. De kommer trippende og flygende inn, alle fem; raphøna, vipa, kornspurven, tårnugla og dompapen. Beamish evner å

Kammermusikkfestivalen

100% Beamish

Artist: Sally Beamish.
Medvirkende: Blåsekviintett fra TSO, Øystein Sonstad, cello, Sally Beamish, klaver
Trio Isimsiz, Peter Thomson, forteller
Sted: Dokkhuset, Trondheim Kammermusikkfestival

utnytte hvert instruments egenart og register. Med oboen hører vi tydelig vipa, med lange, tynne rop. Fløyta/piccolofløyta er plutselig en skvetten, staccato kornspurv. De fem satsene er korte, og lengden på melodi-frasene avhenger av hvilken fugl de speiler. Blåserne briljerer teknisk, samtidig som de greier å formidle fuglenes karakter og humoren som ligger her.

Konsertens neste stykke, *Bridging the Day* (1998), har fått navnet sitt etter en liten bro på den engelske landsbygda. Beamish forklarer at broen har et solur, og at stykket beskriver nettopp solas bevegelse

gjennom en dag. Øystein Sonstad fortolker godt; det er som om celloklangen reflekterer sollyset. «Midt på dagen kommer en hegre forbi», sier Beamish. Og med hegra kommer et uventet pizzicato-parti og en leken bassfigur i pianoet. Taktene er plutselig jazz-blå. Sonstad viser at han, som Beamish, har musikalsk forståelse og integritet langt over sjangergrensene.

Kveldens avslutning, *The Seafarer Trio*, var til å begynne med et orkesterverk. Beamish sier hun har brukt mye tid på å skalere ned til trio-besetningen (klaver, fiolin og cello). Utgangspunktet for verket er diktet «The Seafarer», fra den anglosaksiske antologien *The Exeter Book*. Diktet framføres av Peter Thomson, britisk forfatter, regissør og skuespiller. Jeg liker ikke betegnelsen «Forteller» i programmet. Dette er ikke fortelling, men *tekstresitasjon*. Og hvordan bør en tekst om hav, liv og død fra 900-tallet resiteres? Tja, si det. Thomson gir oss både innlevelse og drama. Med både musikk og bilder, vist på storskjerm bak

scenen, er stykket et lite Gesamtkunstwerk. Trio Isimsiz fyller det meste av lydbildet. Og de er både fabelaktige musikere og kommunikatorer. Men jeg opplever at elementene konkurrerer mot hverandre, og at resitasjonen mest blir en monoton, høyrøstet messing. Nå er teksten komplisert. Det er derfor Thomson ønsker å forklare i forkant. Tanken er god, men etter hvert som minuttene tikker av gårde, oppleves det mer som en forelesning enn som en døråpner. Jo da, vi lærer at gjøken symboliserer et (dommedags-)varsel. Men jeg blir sittende og gruble over et evig spørsmål: Hvor mye av kunsten skal forklares? Trenger vi å forstå for å bli berørt? Beamish gir oss mange fortolkningsmuligheter. Responsen i Dokkhuset onsdag tyder på at trøndere tåler musikk de må tygge litt på. Festivalen varer helt til 1. oktober. Jeg spår at du nesten uansett konsert får en real Kamfest. Og det er en fest du bør kunne deg.

Anmeldt av HEGE MERAKERÅS